

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **S. s.r.o.**, IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], zast. JUDr. Lenkou Vančatovou, advokátkou se sídlem Žitná 10, Praha 2, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 13, Opava, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2013, č. j. 3481/1.30/13/14.3,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 30. 10. 2013, č. j. 3481/1.30/13/14.3, se z a m í t á .**
- II. Návrh žalobce na snížení pokuty s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalobci se z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem vrací soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, k rukám JUDr. Lenky Vančatové, advokátky se sídlem Žitná 10, Praha 2, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 7. 8. 2013, č. j. 17226/7.30/13/14.3-4. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 65 000 Kč za správní delikty právnických osob na úseku bezpečnosti práce, a to:

1) podle § 30 odst. 1 písm. n) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, kterého se měl žalobce dopustit porušením povinnosti zaměstnavatele podat hlášení a zaslat záznam o úrazu při pracovních úrazech podle § 105 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v návaznosti na § 4 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 201/2010 Sb., o způsobu evidence úrazů,

hlášení a zasílání záznamů o úrazu, tím, že nenahlásil pracovní úraz J.A., k němuž došlo dne 7. 11. 2012 na stavbě Městského centrum ■■■ s hospitalizací více než 5 dnů;

2) podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, tím, J.A. dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, které měly podstatný vliv na jeho bezpečnost a ochranu zdraví při odbedňování stropní konstrukce, když ho neseznámil s riziky, výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením rizik, která se týkala jeho práce a pracoviště, a to zejména s rizikem pádu z výšky při prováděné demontáži bednění stropní konstrukce ve výšce cca 4,75 m a s nezbytnými opatřeními k zajištění bezpečné demontáže bednění stropu na stavbě, neseznámil jej s opatřením, jak bezpečně zajistit místo práce ve výšce v místě nad složeným eskalátorem tak, aby nebyl ohrožen pádem z výšky při prováděné činnosti v tomto místě.

Napadené rozhodnutí bylo podle žalobce vydáno, aniž byl řádně prošetřen skutkový stav a okolnosti, za kterých k pracovnímu úrazu došlo. Prošetření ze strany oblastního inspektorátu spočívalo v jediné návštěvě pracoviště, kde k úrazu došlo. Žalovaný pak rozhodl na základě výpovědi zaměstnance, který nebyl při události přítomen. Žalobce zmínil další svědky, kteří pracovali s poškozeným, např. pana I. a pana V., který podepsal výpověď, aniž si ji řádně přečetl na nátlak pracovnice žalovaného, a teprve poté zjistil, že jeho vyjádření bylo zapsáno jinak, než vypověděl. Zápis jeho výpovědi opraven nebyl a nebylo možno uplatnit písemnou námitku. Žalobce požadoval provést výslech svědků J.I. a J.V. Žalobce doložil, že zraněný zaměstnanec J.A. byl řádně proškolen o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a seznámen s riziky práce ve výškách a na stavbě. Byl zařazen na pomocné, nikoli odborné práce. Úraz si způsobil porušením pracovní kázně, když na místo pojízdného lešení, k jehož použití byl proškolen, svévolně použil volně položenou desku, na které uklouzl, neboť nebyla připevněna. K tomu nedostal žádný příkaz a věděl, že takto postupovat nemá. Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Pokud by soud došel k závěru, že ke zrušení napadeného rozhodnutí nejsou dány důvody, navrhoval žalobce, aby uložená pokuta byla snížena na částku, která pro něj není likvidační. Za nenahlášení pracovního úrazu, který žalobce za pracovní nepovažoval, neboť ho nijak nezavinil, je to sankce nepřiměřená.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný poznamenal, že žaloba nebyla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě s ohledem na prezenční razítko Krajského soudu v Ostravě, z něhož plyne, že žaloba byla soudu doručena dne 2. 1. 2014. Dále žalovaný plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i odůvodnění rozhodnutí oblastního inspektorátu. Podle žalovaného oblastní inspektorát práce dostatečně prošetřil skutkový stav a rozhodoval nikoliv jen na základě výpovědi zaměstnance, ale na základě řádně zjištěných skutečností a podkladů, přičemž neopomenul ani prohlášení žalobce uvedená v průběhu kontroly a správního řízení. K žalobní námitce, že výpověď zaměstnance J. V. nebyla řádně zaznamenána, žalovaný odkázal na str. 6 odst. 2 odůvodnění svého rozhodnutí. Zdůraznil, že kontrola byla u žalobce provedena v souladu s právními předpisy, žalobce byl seznámen s protokolem, bylo mu umožněno požádat o jeho přezkoumání a následně podat proti přezkoumání protokolu námitky. Uvedenou námitku žalobce v průběhu kontroly ani následně neuplatnil. Z žaloby pak není žalovanému zřejmé, co mělo být zapsáno jinak, než uvedený zaměstnanec vypověděl, když žalobce neuvádí v tomto směru žádné podrobnosti. Námitku, že úraz poškozeného žalobce považoval za pracovní, žalobce poprvé vznesl v žalobě. Žalovaný odkázal na § 380 odst. 1 zákoníku práce a uvedl, že se jednalo o

pracovní úraz. Protože šlo o pracovní úraz, při němž došlo k hospitalizaci delší než 5 dnů, měl žalobce povinnost tento pracovní úraz oblastnímu inspektorátu nahlásit. Žalobce nerozvádí ani nedokládá, že by pokuta ve výši 65 000 Kč byla způsobila vyvolat likvidační účinky. Oblastní inspektorát se s otázkou přiměřenosti ukládané pokuty vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí a postupoval v souladu s § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou.

Z předloženého správního spisu soud ověřil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 7. 11. 2012 došlo k úrazu zaměstnance žalobce J.A., zaměstnance [REDACTED], s.r.o., se sídlem [REDACTED], který byl k žalobci přidělen k výkonu práce na základě Dohody o dočasném přidělení ze dne 18. 10. 2012. O úrazu s následkem hospitalizace, jež trvala od 7. 11. 2012 do 26. 11. 2012, se oblastní inspektorát dozvěděl na základě sdělení společnosti [REDACTED] a.s. dne 5. 12. 2012.

Na podkladě získaných informací provedl oblastní inspektorát u žalobce kontrolu se zaměřením na dodržování povinností, vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce, souběžně s kontrolou příčin a okolností vzniku pracovního úrazu. Výsledky kontroly byly zachyceny v protokolu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 5406/7.42/13/15.2., včetně uvedení dokladů, které byly žalobcem v průběhu kontroly předloženy. Oblastní inspektorát vyšel z toho, že dle sdělení svědka a postiženého zaměstnance do záznamu o úrazu vyplynulo, že k úrazu došlo při odbedňování stropu, kde bylo k dispozici posuvné lešení, ale zaměstnanec položil dřevěnou překližku na uskladněný eskalátor, a při pohybu došlo k sesutí překližky a následnému pádu zaměstnance. Bylo konstatováno, že kopie školení pracovníků k zajištění BOZP při pracích ve výškách a nad volnou hloubkou, včetně prezenční listiny, bylo provedeno dne 15. 10. 2012, avšak pracovní smlouva i smlouva o dočasném přidělení J.A. je datována dne 18. 10. 2012 a dle evidence docházky vedené na stavbě byl J.A. přítomen až 18. 10. 2012. K předloženému technologickému postupu provádění monolitické konstrukce ze dne 28. 8. 2012 oblastní inspektorát uvedl, že předložená listina neobsahuje podmínky k zajištění bezpečnosti práce při odbedňování stropní konstrukce na uvedené stavbě, a především žádná konkrétní opatření, týkající se pracovníků při odbedňování stropní konstrukce zejména v místě složeného eskalátoru. Nebyl předložen žádný dokument o tom, že žalobce provedl na stavbě vyhodnocení rizik při odbedňování stropní konstrukce a stanovil příslušná opatření k bezpečnému provedení odbednění stropní konstrukce ve výšce cca 4,75 m. Protože žalobce pracovní úraz nenahlásil, práce na odbednění stropní konstrukce byly dokončeny a zraněný zaměstnanec byl převezen do Slovenské republiky, vycházel oblastní inspektorát z údajů uvedených v záznamu o úrazu jmenovaného, který obdržel od žalobce a ze shora uvedených dokladů a dokumentů předložených při kontrole. Následně žalobce požádal o přezkoumání skutečností uvedených v protokolu, oblastnímu inspektorátu doručil písemnosti Informace k zápisu ze dne 4. 3. 2013 a Informacie k pracovnímu zaradeniu p. A. ze dne 4. 3. 2013.

Po přezkoumání protokolu podal proti jeho výsledku žalobce námitky. Ty byly dne 27. 5. 2013 zamítnuty. Na základě uvedených kontrolních zjištění byl vydán příkaz, jemuž se žalobce bránil. Proto oblastní inspektorát pokračoval ve správním řízení a dne 1. 8. 2013 provedl mimo ústní jednání za přítomnosti žalobce dokazování listinami, jež jsou obsahem správního spisu, včetně písemností, jež žalobce připojil k odporu proti příkazu, tedy včetně

výpovědi J.I. ze dne 15. 1. 2013 a výpovědi J. V. ze dne 9. 7. 2013. Žalobce doplnil listiny týkající se denních prací, počtu odpracovaných hodin za říjen u jmenovaného zaměstnance a Organizační směrnici zajištění BOZP ze dne 1. 7. 2012.

Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2013 uložil oblastní inspektorát žalobci pokutu ve výši 65 000 Kč podle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o inspekci práce. Vyšel z toho, že žalobce nesplnil zákonnou povinnost podle § 105 odst. 4 zákoníku práce v návaznosti na § 4 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 201/2010 Sb., když nenahlásil pracovní úraz zaměstnance J.A., a že porušil povinnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce ve vztahu k jmenovanému zaměstnanci, neboť ho neseznámil s riziky výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením rizik, která se týkala jeho práce a pracoviště, a to zejména s rizikem pádu z výšky při prováděné demontáži bednění stropní konstrukce ve výšce cca 4,75 m a s nezbytnými opatřeními k zajištění bezpečné demontáže bednění stropu na stavbě a dále s opatřením, jak bezpečně zajistit místo práce ve výšce v místě nad složeným eskalátorem tak, aby nebyl ohrožen pádem z výšky při prováděné činnosti v daném místě. Výkon práce zaměstnanec J.A. započal dle Dohody o dočasném přidělení dne 18. 10. 2012, k uvedenému datu ani následujícímu datu nebyl zaměstnanec podle předložených podkladů seznámen s požadovanými informacemi. Ačkoli se žalobce dovolával zařazení zaměstnance jen jako pomocného dělníka, nepředložil v průběhu kontroly a správního řízení doklady prokazující zaměstnance s požadovanými po uzavření pracovního poměru, potažmo po přidělení k výkonu práce k účastníkům řízení. K Organizační směrnici zajištění BOZP ze dne 1. 7. 2012 oblastní inspektorát konstatoval, že byla datována před čtvrt rokem před uzavřením pracovního poměru se jmenovaným zaměstnancem, jiné datum není na dokumentu ani kopii prezenční listiny uvedeno. K výhradám ke korektnosti inspektorky oblastního inspektorátu bylo poznamenáno, že námitky tohoto typu zazněly až v odporu proti příkazu o uložení pokuty, nikoli dříve v průběhu kontroly či v žádosti o přezkumu či znění námitek, navíc jsou obecné. V závěru rozhodnutí se oblastní inspektorát práce věnoval zásadám a hlediskům pro uložení pokuty ve výši 65 000 Kč, když vyzdvihl zejména zájem státu na ochraně zdraví a života zaměstnanců a důležitost povinnosti zaměstnavatele nahlásit vážný pracovní úraz, jakož i povinnosti poskytnout zaměstnanci důkladná poučení týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci s ohledem na maximální výši sankcí za uvedené správní delikty.

Podané odvolání žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 10. 2013. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se skutkovými zjištěními i právním hodnocením oblastního inspektorátu. Dále uvedl, že žalobce opakovaně potvrdil, že k pracovnímu úrazu došlo a z jeho strany nedošlo k nahlášení. Odpovědnost za správní delikty je koncipována jako objektivní, není rozhodné, zda k porušení právních předpisů došlo nedbalostním či úmyslným pochybením zaměstnance. Pokud žalobce tvrdil, že J.A. byl seznámen, v průběhu kontroly ani správního řízení doklady o tom nepředložil. Oblastní inspektorát práce vyhodnotil i písemnosti, které žalobce předložil dne 1. 8. 2013. Doklady byly účastníkem datovány 1. 7. 2012, tedy několik měsíců před nástupem J.A. na pracoviště. Není tak patrné, že by byl J.A. po nástupu na nové pracoviště seznámen s obsahem uvedené písemnosti. K písemnosti výpověď J. I. žalovaný uvedl, že text se nevyjadřuje k hlášení či nenahlášení pracovního úrazu či seznámení zaměstnance s riziky výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením rizik, zejména ve vztahu k odbednění stropní konstrukce v daném místě. Námitky týkající se nekorektnosti postupu inspektorky provádějící kontrolu pak

žalobce podle žalovaného uplatnil neurčitě až v podaném odporu, když v průběhu samotné kontroly při předání protokolu jeho přezkumu a následně nebyla tato tvrzení ani nastíněna. Kontrola byla podle žalovaného provedena v souladu se zákonem o inspekci práce a zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Žalovaný poznamenal, že oblastní inspektorát pak odůvodnil všechna hlediska, na základě kterých byla pokuta uložena, včetně přihlédnutí k majetkovým poměrům žalobce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. je lhůta k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí dvoutříměsíční od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí nebo jeho oznámení jiným zákonem stanoveným způsobem.

V souzeném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 31. 10. 2013. Zákonná dvoutříměsíční lhůta uplynula v úterý dne 31. 12. 2013. Dle podacího razítka Krajského soudu v Ostravě na přední straně žaloby byla žaloba podána dne 2. 1. 2014, ale ze záznamu o ověření elektronického podání doručení na elektronickou podatelnu uvedeného soudu bylo zjištěno, že žaloba byla podána elektronicky s platným elektronickým podpisem právní zástupkyně žalobce v souladu s § 37 odst. 2 s. ř. s. již dne 27. 12. 2013, a tedy v zákonné lhůtě v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. Protože se jednalo o žalobu včasnou, přistoupil zdejší soud, jemuž byla žaloba postoupena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2014, č. j. 22Ad 1/2014-9, k jejímu věcnému přezkumu.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí oblastního inspektorátu ve spojení s rozhodnutím žalovaného o uložení sankce žalobci jako právnické osobě za správní delikty na úseku bezpečnosti práce v souvislosti s úrazem J.A., k němuž došlo dne 7. 11. 2012.

I s ohledem na charakter žalobních výtek, jimiž žalobce míří na porušení povinností ze strany samotného zaměstnance, je nutno zdůraznit, že kvalifikace úrazu jmenovaného zaměstnance jako pracovního, zásadně neodvisí od příčiny a zavinění úrazu. Podle § 380 odst. 1 zákoníku práce je pracovní úraz definován jako *poškození zdraví nebo smrt zaměstnance, došlo-li k nim nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním*, dle odst. 2 cit. ustanovení *se jako pracovní úraz posuzuje též úraz, který zaměstnanec utrpěl pro plnění pracovních úkolů*. Pro závěr, že se jednalo o pracovní úraz a žalobce jako zaměstnavatele tedy stíhala zákonná povinnost dle § 105 odst. 4 zákoníku práce, podle něhož *je zaměstnavatel povinen ohlásit pracovní úraz a zaslat záznam o úrazu stanoveným orgánům a institucím*, ve spojení s § 4 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 201/2010 Sb., dle kterého *zaměstnavatel ohlásí pracovní úraz bez zbytečného odkladu příslušnému oblastnímu inspektorátu práce, došlo-li k úrazu u fyzické nebo právnické osoby, která podle jiného právního předpisu podléhá jeho kontrolní působnost, a trvá-li hospitalizace úrazem postiženého zaměstnance více než 5 dnů nebo lze-li vzhledem k povaze zranění takovou dobu*

hospitalizace předpokládat, není podstatné zařazení zaměstnance ani případné porušení pracovní kázně z jeho strany ani zavinění či nezavinění úrazu zaměstnavatelem. Je nepochybné, že k úrazu jmenovaného zaměstnance došlo při odbedňování stropní konstrukce na uvedené stavbě, tedy při plnění pracovních úkolů a žalobce jako zaměstnavatele shora uvedená zákonná povinnost ohlásit pracovní úraz stíhala.

V obecné rovině dále soud konstatuje, že odpovědnost zaměstnavatele jak za správní delikt dle § 30 odst. 1 písm. n) zákona o inspekci práce, tak dle písm. f) téhož ustanovení je zásadně objektivní, tedy bez ohledu na zavinění odpovědné právnické osoby. Zda k úrazu došlo též či výhradně zaviněním zaměstnance, není pro naplnění skutkové podstaty uvedených správních deliktů podstatné a „... *pro vyvození odpovědnosti za oba správní delikty není rozhodující zkoumání příčin pracovního úrazu. Pro naplnění skutkové podstaty těchto správních deliktů musí být prokázána jejich objektivní stránka, tj. jednání stěžovatele.*“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2010, č. j. 6 Ads 171/2009-60, všechny rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).

Správní orgány se tedy správně zaměřily nikoli jediné na zjišťování příčin pádu J.A. z výšky při práci na odbedňování stropní konstrukce, ale na zjištění a hodnocení, zda ve smyslu § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce žalobce jako zaměstnavatel *nedodržel povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovení v § 101 až 103 zákoníku práce*. Podle § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce je zaměstnavatel povinen *zajistit zaměstnancům, zejména zaměstnancům v pracovním poměru na dobu určitou, zaměstnancům agentury práce dočasně přiděleným k výkonu práce k jinému zaměstnavateli, mladistvým zaměstnancům, podle potřeb vykonávané práce dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci podle tohoto zákona a podle zvláštních právních předpisů, zejména formou seznámení s riziky, výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením těchto rizik, která se týkají jejich práce a pracoviště*. Soud považuje za nutné zdůraznit, že tuto zákonnou povinnost má zaměstnavatel vedle povinnosti dle § 103 odst. 2 zákoníku práce, jež se vztahuje na zajištění školení zaměstnanců o právních a ostatních předpisech na úseku BOZP.

Nyní již k žalobním námitkám týkajícím se zjištění skutkového stavu. Z obsahu správního spisu, jakož i odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení, soud ověřil, že podkladem pro skutkové a následně právní závěry nebyla jediná inspekční návštěva místa, kde k úrazu došlo, a výpověď zaměstnance, který nebyl pádu přítomen. Oblastní inspektorát vycházel zejména z protokolu o kontrole ze dne 27. 2. 2013, v němž byl hodnocen nejen záznam o pracovním úrazu sepsaný s J. V. dne 7. 12. 2012, ale především ostatní listinné důkazy, které k průkazu naplnění svých zákonných povinností předložil žalobce. Protokol o kontrole byl následně přezkoumán dne 21. 3. 2013 a námitky proti němu zamítnuty rozhodnutím ze dne 27. 5. 2013. Při procesu přezkoumání kontrolních závěrů byly hodnoceny rovněž skutečnosti uváděné žalobcem v písemných podáních a v jejich světle pak znovu důkladně hodnoceny veškeré podklady, které byly v průběhu kontroly získány, a to zejména pracovní smlouva a dohoda o dočasném přidělení uzavřená dne 18. 10. 2012 s jmenovaným zaměstnancem, docházka, dále zpráva žalobce o šetření pracovního úrazu ze dne 15. 12. 2012, technologický postup provádění monolitické konstrukce včetně dokladu o seznámení zaměstnanců s tímto postupem, záznam o školení ze dne 15. 10. 2012 včetně osnovy školení a prezenční listiny. Konkrétní výtky proti

hodnocení podkladů žalobce nevznáší, soud není oprávněn v tomto směru za žalobce možná pochybení správních orgánů domýšlet.

Pokud se žalobce odvolává na další svědky, např. pana I. a V., pak konkrétní pochybení ve vztahu ke skutkovým zjištěním nevznáší. Tyto osoby nebyli jako svědci slyšeni, žalobce žádný takový návrh na provedení svědeckých výpovědí v průběhu správního řízení nevnesl. V žalobě nebylo specifikováno, jakých pochybení (s výjimkou zachycení sdělení J.V. inspektorkou K.) se ve vztahu k těmto osobám měly správní orgány dopustit. Pokud žalobce vytýká nesprávné zachycení skutečností sdělených J.V., pak soud zjistil, že tutéž výtku žalobce již vznesl v průběhu správního řízení a jak oblastní inspektorát, tak žalovaný se jí podrobně zabývaly. Soud se s hodnocením a závěry správních orgánů plně ztotožňuje, dovolí si odkázat na str. 6 odst. 4 rozhodnutí oblastního inspektorátu a str. 6 odst. 2 rozhodnutí žalovaného a shrnout s tím, že výhrady žalobce ohledně zachycení skutečností sdělených J.V. do záznamu sepsaného dne 7. 12. 2012 inspektorkou K. se jeví jako účelové, když v průběhu kontroly ani při převzetí protokolu o kontrole, ale ani v rámci přezkumu kontrolních závěrů včetně vznesení námitek žalobce žádné takové skutečnosti nenamítal. Nadto žalobce opět konkrétně netvrdí, jaké skutkové okolnosti nebyly při vyjádření J.V. k pracovnímu úrazu inspektorkou zaznamenány, co mělo být tehdy zapsáno jinak a nebylo, a mohlo mít vliv na zjištění skutkového stavu věci a závěr o naplnění skutkových podstat správních deliktů. Soud znovu připomíná, že předmětem zjišťování rozhodných skutečností ze strany správních orgánů nebyla konkrétní příčina pracovního úrazu jmenovaného zaměstnance. Za tohoto stavu soud neshledal důvod provést důkaz výsledky zaměstnanců žalobce J.I. a J.V..

Žalobní výtky týkající se řádného proškolení zraněného zaměstnance o BOZP se míjí s vytýkaným porušením zákonné povinnosti dle § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce. Jak již soud zmínil shora, cit. ustanovení míří na jinou informační povinnost vůči zaměstnanci, než dle § 103 odst. 2 zákoníku práce, který zaměstnavateli ukládá povinnost pravidelného proškolení, resp. dalších školení v zde uvedených případech.

Pokud se žalobce dovolává toho, že zraněného zaměstnance seznámil s riziky práce ve výškách a na stavbě, pak ve shodě se správními orgány má soud za to, že z žádného z podkladů, které měly správní orgány k dispozici, toto nevyplývá. Že byl žalobce zaměstnavatelem dostatečně a přiměřeně seznámen s riziky, s výsledky jejich vyhodnocení a s opatřeními na ochranu před působením rizik konkrétně ve vztahu k provádění demontáže stropní konstrukce ve výšce, zejména v místě nad složeným a pokrytým eskalátorem nevyplývá ani z listin týkajících se uzavření pracovního poměru se zaměstnancem a jeho přidělením k žalobci, včetně nekonkrétního záznamu o jeho proškolení o BOZP dne 18. 10. 2012, ani z doložené docházky a dokumentů k práci zaměstnance. Nevyplývá to ani z technologického postupu provádění monolitické konstrukce včetně dokladu o seznámení zaměstnanců s tímto postupem, na který odkazovala zpráva žalobce o šetření pracovního úrazu ze dne 15. 12. 2012, neboť zmíněný technologický postup tuto problematiku neřešil. Rovněž záznam o školení ze dne 15. 10. 2012 včetně osnovy školení a prezenční listiny, ani Organizační směrnice zajištění BOZP ze dne 1. 7. 2012, ale ani jiné písemnosti předložené žalobcem v průběhu kontroly a správního řízení, nic konkrétního o rizicích a jejich vyhodnocení a opatřeních na ochranu před těmito riziky ve vztahu ke konkrétnímu pracovišti a vykonávané práci jmenovaným zaměstnancem neuvádějí.

Ze všech uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žalobce pro případ zamítnutí žaloby navrhoval, aby soud uloženou pokutu snížil, aby nebyla likvidační a nepřiměřeně přísná, ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Svůj návrh na moderaci uložené pokuty ve výši 65 000 Kč jako nijak blíže neodůvodnil, jen zmínil, že úraz zaměstnance nezavinil.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Uvedené ustanovení tak zakládá moderační právo soudu pro případ uložení zjevně nepřiměřeného trestu na návrh žalobce. Smyslem a účelem moderace pak není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publ. Sb. NSS 2672/2012).

Právě o takový případ se jedná i u žalobce. V posuzované věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 65 000 Kč za sbíhající se správní delikty porušení povinnosti ohlásit pracovní úraz, za který lze uložit pokutu až do výše 400 000 Kč dle § 30 odst. 2 písm. b) zákona o inspekci práce, a nesplnění informační povinnosti vůči zaměstnanci, za který lze uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč podle § 30 odst. 2 písm. d) cit. zákona. S ohledem na to, že pokuta byla uložena jako úhrnná za sbíhající se dva správní delikty, v podstatě při spodní hranici, při stanovení maximální výše pokuty ve výši až 2 000 000 Kč za přísněji trestný správní delikt, za situace, kdy se oblastní inspektorát zabýval hodnocením majetkových poměrů žalobce a žalobce sám pak žádné okolnosti, ze kterých by bylo možné dovodit likvidační povahu uložené pokuty, soudu nesdělil, nelze uloženou pokutu 65 000 Kč považovat za zjevně nepřiměřenou. Soud proto návrh žalobce na snížení uložené pokuty zamítl jako nedůvodný.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť ve stanovené lhůtě proti tomuto postupu soudu nevznesli žalobce ani žalovaný svůj nesouhlas.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má úspěšný účastník řízení právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl se svou žalobou úspěšný, úspěšný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, ostatně mu náklady řízení v rozsahu přesahující

jeho běžnou činností nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Soud zároveň v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, jež byl žalobcem uhrazen za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě až poté, co již bylo řízení o tomto návrhu zastaveno usnesením ze dne 19. 3. 2014, č. j. 59Ad 3/2014-24. Poplatek bude žalobci vrácen k rukám jeho právní zástupkyně z účtu zdejšího soudu ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 23. září 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu